

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **M. G., X,**
advokát se sídlem X
zastoupeného Mgr. Hynkem Jaškem,
advokátem se sídlem Divadelní 616/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 6. 3. 2018, č. j. JMK 37043/2018, sp. zn. S-JMK
29677/2018/OD/Kš,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2018, č. j. ODSČ-64799/17-31 (dále též

„prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterých se dopustil tím, že:

a) jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. X, reg. zn. X, v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem; porušení pravidel silničního provozu uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení

§ 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno Městskou policií Brno (dále též „MP“) na pozemní komunikaci Benešova 1 v Brně dne 24. 5. 2017 v 13:45 hod;

b) jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. X, reg. zn. X, v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem; porušení pravidel silničního provozu uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení

§ 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno MP na pozemní komunikaci Benešova 1 v Brně dne 29. 5. 2017 v 14:40 hod.

3. Za spáchání přestupků provozovatele vozidla byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 3

ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) a § 125g odst. 3 silničního zákona a ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 6 odst. 1 vyhlášky

č. 520/2005 Sb. uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2 000,- Kč, a současně povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 10. 4. 2018, doručené krajskému soudu téhož dne, žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí vykazuje zásadní nedostatky po formální stránce. Základní vadu spatřoval žalobce v samotném věcném vypořádání se s odvoláním, které je nedostatečné jak svým rozsahem (omezuje se na délku jedné věty, jinak se jedná o přepsané pasáže prvostupňového rozhodnutí) a také svým obsahem. Správní orgán je povinen v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

5. Napadené rozhodnutí dle žalobce neobsahuje dostatečně vymezený důvod k zamítnutí odvolání a nadále setrvává na nesprávném právním posouzení věci. Jako skutečnosti rozhodné pro zamítnutí odvolání pouze rekapituluje prvostupňové rozhodnutí a uvádí, že neshledává rozpor s právními předpisy. Přitom dle ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu musí správní orgán dostatečně a tak aby o nich nemohly být žádné pochyby, objasnit všechny okolnosti, které jsou rozhodné pro posouzení toho, zda se jedná o přestupek provozovatele vozidla.
6. Napadené rozhodnutí rovněž opomíjí odvolací námitky žalobce, zejména argumentaci, že nedošlo k porušení povinností stanovených silničním zákonem. Jedná se především o tvrzení, že nedošlo k porušení stanovené povinnosti vyplývající z dopravní značky „Parkoviště s parkovacím automatem“ – neuhrazení poplatku za parkování. Dle ustanovení § 63 odst. 1 písm. e) silničního zákona se jedná o informativní značku, jejímž úkolem je poskytovat účastníku provozu na pozemních komunikacích informace, sloužit k jeho orientaci nebo mu ukládat povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zvláštním předpisem. Z této definice jasně vyplývá, že informativní značka sama povinnost neukládá, ale odkazuje na primární povinnost stanovenou silničním zákonem či zvláštním předpisem. Povinnost vyplývající z této značky je tedy povinností stanovenou podzákonným právním předpisem Magistrátu města Brna na základě zákonného zmocnění. Nedošlo k neuhrazení poplatku, ale pouze k neuhrazení v dostatečné výši s ohledem na délku stání. Z výše uvedeného vyplývá, že k porušení povinnosti stanovené silničním zákonem dojít nemohlo, neboť neurčuje výši parkovného a zároveň ani nevyplývá z uvedené informativní značky.
7. Proto žalobce považoval uloženou pokutu dle ustanovení § 125f silničního zákona za bezpředmětnou a jako taková mu nemůže být uložena.
8. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 21. 6. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. Žalovaný měl za to, že protiprávní jednání bylo správně kvalifikováno.
10. Žalovaný považoval tvrzení, že nedošlo k porušení povinností stanovených silničním zákonem za mylné, přičemž odkázal na ustanovení § 23 odst. 1, 2 zákona č. 13/1997 Sb.,
o provozu na pozemních komunikacích. V nyní posuzovaném případě šlo o značku č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, která označuje placené parkoviště a řidič se musí řídit údaji na značce a dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu. Dle odboru bezpečnostní politiky Ministerstva vnitra je proto nutno ustanovení § 23 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích vykládat tak, že příslušná dopravní značka v sobě de facto inkorporuje předmětná práva a povinnosti vyplývající z daného nařízení obce. Samotný tento podzákonný předpis neukládá originálně žádnou povinnost, ta je primárně uložena ustanovením § 4 písm. c) silničního zákona.

11. Dle žalovaného napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
13. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
14. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
15. Ze správního spisu vyplynuly následující pro řízení rozhodné skutečnosti.
16. Z oznámení přestupku předloženého MP pod sp. zn. MP-12982/13D-17, jehož součástí byl rovněž úřední záznam MP ze dne 24. 5. 2017, vyplývá, že dne 24. 5. 2017 v čase 13:45 hod nedodržel v Brně na ulici Benešova 1 řidič pravidla silničního provozu tím, že zaparkoval osobní motorové vozidlo reg. zn. X, tov. zn. X, barva stříbrná, na místní komunikaci, nebo na jejím úseku označeném dopravní značkou IP 13c, jenž lze užít ke stání jen po zaplacení ceny, řidič si zaplatil cenu pouze do 8:58 hod téhož dne, čímž porušil povinnost vyplývající z ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona a tím se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Proto hlídka MP a technik Brněnských komunikací přiložil na uvedené vozidlo technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla (dále též „TP“). K přestupku byla pořízena fotodokumentace. Dne 24. 5. 2017 v 17:05 hod volal žalobce na MP a žádal odblokování vozidla na ulici Benešova 1. Žalobce hlídce MP na místě uvedl, že je majitelem vozidla a vozidlo na parkoviště nezaparkoval on, ale osoba jemu blízká, vůči které odmítá vypovídat. Na místě bylo poté sepsáno oznámení přestupku. Fotografická dokumentace obsahuje celkem šest fotografií, na nichž je zachyceno předmětné vozidlo ze zadního i předního pohledu, detail na přední sklo vozu, který ukazuje, že za ním je umístěn parkovací lístek, který však dle jeho detailní fotografie zaznamenává, že bylo parkovné uhrazeno do 08:58 hod téhož dne. Na dalších fotografiích je záběr na TP na předmětném vozidle a na dopravní značku IP 13c, na níž je jak tabulka s textem „Řidič je povinen uhradit cenu za parkování“, tak i tabulka s časovým rozmezím (PO-PÁ 07-22 h, SO 07-13 h). Žalobci byla následně zaslána výzva ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 silničního zákona, dle které žalobce uvedenou částku ve stanovené lhůtě neuhradil, jakož ani nesdělil správnímu orgánu I. stupně údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně následně řízení o přestupku odložil.

17. Z oznámení přestupku předloženého MP pod sp. zn. MP-13405/13D-17, jehož součástí byl rovněž úřední záznam MP ze dne 29. 5. 2017, vyplývá, že dne 29. 5. 2017 v čase 14:40 hod rozhodla hlídka MP o přiložení TP na vozidlo reg. zn. X, tov. zn. X, barvy stříbrné, které bylo zaparkováno na parkovišti na ulici Benešova, kde je stanovena povinnost nařízením Rady města Brna č. 4/2011, uhradit sjednanou cenu za stání. Za čelním sklem vozidla byl lístek z parkovacího automatu platný do 29. 5. 2017 do 09:04 hod. Osoba, která na místě vozidlo zaparkovala, porušila ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona tím, že nerespektovala svislé dopravní značení IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem). V čase 18:00 hod byla k vozidlu vyslána hlídka MP s požadavkem na odstranění TP. Žalobce na místě uvedl, že vozidlo na místě zaparkovala osoba blízká a on si jej jde jako provozovatel vozidla vyzvednout. Na místě bylo poté sepsáno oznámení přestupku. Fotografická dokumentace obsahuje celkem pět fotografií, na nichž je zachyceno předmětné vozidlo ze zadního i předního pohledu (s viditelně umístěným TP na předmětném vozidle), detail na přední sklo vozu, který ukazuje, že je za ním umístěn parkovací lístek, který však dle jeho detailní fotografie zaznamenává, že bylo parkovné uhrazeno do 09:04 téhož dne. Na další fotografii je záběr na dopravní značku IP 13c, na níž je jak tabulka s textem „Řidič je povinen uhradit cenu za parkování“, tak i tabulka s časovým rozmezím (PO-PÁ 07-22 h, SO 07-13 h). Žalobci byla následně zaslána výzva ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 silničního zákona, dle které žalobce uvedenou částku ve stanovené lhůtě neuhradil, jakož ani nesdělil správnímu orgánu I. stupně údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně následně řízení o přestupku odložil.
18. Součástí spisu je dále karta předmětného vozidla, dle které byl žalobce provozovatelem tohoto vozidla s platností od 17. 10. 2005 do 6. 9. 2017.
19. Správní orgán I. stupně následně vydal dne 8. 11. 2017 příkaz, č. j. ODSČ-64799/17-17, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 10. 11. 2017 odpor.
20. Dále byl spis doplněn o mapky s vyznačením umístění dopravního značení IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ včetně postavení vozidla žalobce dle fotodokumentace a vyznačením budovy Benešova 1, Brno.
21. Dle Protokolu o provedení dokazování mimo ústní jednání a o seznámení s poklady pro vydání rozhodnutí ze dne 18. 1. 2018, č. j. ODSČ-64799/17-28, se žalobce k seznámení se s podklady k vydání rozhodnutí osobně dostavil a při provedení dokazování předal správnímu orgánu I. stupně své písemné vyjádření. V tomto uvedl, že k tvrzenému neoprávněnému stání na pozemní komunikaci a nedodržení stanovené povinnosti vyplývající z dopravní značky nedošlo, neboť uvedená dopravní značka je informativní značkou provozní dle ustanovení § 63 odst. 1 písm. e) silničního zákona. Sama informativní značka povinnost neukládá, pouze odkazuje na primární povinnost stanovenou silničním zákonem nebo zvláštním právním předpisem. Dle žalobce v daném případě není povinnost uhradit poplatek za parkování v určité výši povinností stanovenou silničním zákonem, nýbrž je to povinnost stanovená podzákonným předpisem Magistrátu města Brna na základě zákonného zmocnění.

- V obou případech byl poplatek za parkování uhrazen, nebyl však s ohledem na délku stání uhrazen v dostatečné výši. Nemohlo dojít k porušení povinnosti dle silničního zákona, neboť tento zákon normy stanovující výši parkovného neurčuje.
22. Dne 29. 1. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce dne 29. 1. 2018 blanketní odvolání, které dne 7. 2. 2018 doplnil. Následně bylo dne 6. 3. 2018 vydáno napadené rozhodnutí.
23. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
24. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
25. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že:
- „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
26. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011 – 170, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění

a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž

v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření

v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

27. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné

pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem

konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne

29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „... je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „... je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro

nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

28. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání, je třeba připomenout, že mu žádný právní předpis nestanoví povinnosti vypořádávat námítky ve stejné struktuře, v jaké žalobce podal odvolání. Je pouze na žalovaném, aby odvolací námítky vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
29. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Soud přitom neopomněl, že žalobce prakticky zcela totožnou argumentaci, jakou použil v podaném odvolání (stejně jako ve správní žalobě), uplatnil již ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí v řízení před správním orgánem I. stupně. Argumenty uplatněné v tomto vyjádření přitom řádně vypořádal již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na straně 3. Za situace, kdy žalobce tytéž argumenty učinil rovněž obsahem svého odvolání, nebylo povinností žalovaného v případě jejich zamítnutí konstruovat nové a rozsáhlé odůvodnění svého rozhodnutí, pokud se zcela (jako v tomto případě) ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí, které se totožnými námitkami ve svém odůvodnění řádně zabývalo. Prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří ve správním řízení jeden celek, tudíž je zcela běžným postupem, že se žalovaný ztotožní se závěry správního orgánu I. stupně a tyto pouze doplní dle své úvahy. Jestliže tedy žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí využil obdobné vypořádání shodných námitek jako správní orgán I. stupně, které dále doplnil, nejednalo se o nedostatečné vypořádání odvolacích námitek žalobce, nýbrž o zcela adekvátní vypořádání opakovaně uplatňované argumentace žalobce v souladu se zákonem. Žalobce v podaném odvolání neuvedl pro danou věc žádné novum, nebylo tedy nutné

odůvodnění zamítnutí odvolacích námitek dále rozvíjet nad rámec jejich vypořádání
správním orgánem

I. stupně, se kterým se žalovaný evidentně ztotožnil.

30. Lze tedy shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Zdejší soud rovněž neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
31. Soud proto přistoupil k posouzení podstaty projednávané věci.
32. Dle ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
33. Dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona *se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
34. Dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
35. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
36. V nyní řešené věci je nezbytné vycházet z ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona. Tento zákon ukládá každému účastníku silničního provozu povinnost řídit se dopravními značkami. Jsou tím přitom míněny všechny dopravní značky, tedy bez dalšího rozlišení na značky zákazové, příkazové, informativní či jiné. Přímo v silničním zákoně jsou informativní dopravní značky v ustanovení § 63 odst. 1 písm. e) vymezeny jako dopravní značky, které *poskytují účastníku provozu na pozemních komunikacích nutné informace, slouží k jeho orientaci nebo mu ukládají povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem.* Na právě citované ustanovení pak navazuje příloha č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., která provádí silniční zákon, v níž je k dopravní značce IP 13c výslovně uvedeno, že *řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu.*
37. Lze také podotknout, že poznámka pod čarou č. 23) vztahující se k právě citovanému ustanovení odkazuje výslovně na ustanovení § 23 zákona o pozemních komunikacích,

které v odstavcích 1 a 2 stanoví: „Pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy a) k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, b) k odstavení nákladního vozidla nebo jízdní soupravy v obci na dobu potřebnou k provedení celního řízení, c) k stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce, nebude-li tímto užitím ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení. Místní komunikace nebo jejich určené úseky podle odstavce 1 musí být označeny příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu.“

38. K organizování dopravy obcí ve smyslu ustanovení § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se v minulosti opakovaně vyjadřovaly správní soudy. Je možno citovat např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 As 214/2015-25, body 20 až 23: „K organizování dopravy na základě § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08 (dostupném z <http://nalus.usoud.cz>), kde v bodech 24. a 28. uvedl, že dané ustanovení předpokládá „existenci dvou, svou formou, právních předpisů. Prvním je nařízení, kterým se vymezují oblasti obce, resp. místní komunikace nebo jejich určené úseky, jejichž obecné užívání je omezeno jen pro osoby uvedené v ust. § 23 odst. 1 písm. a) až c) ZPK [tj. zákona o pozemních komunikacích, pozn. NSS] a podléhá zpoplatnění a stanoví způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení (Nařízení). Druhým je pak cenový výměr, pro který zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, předvídá formu nařízení (viz ust. § 10 odst. 1), a kterým obec stanoví pro tyto osoby cenu za užití těchto místních komunikací (Ceník). Právním předpisem, jenž obsahuje všechny komponenty právní normy (zejm. obecně vymezený předmět, regulativnost a obecně vymezený okruh adresátů), je tak Ceník (k charakteru cenových výměrů jako právních předpisů viz též usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ao 3/2010 a judikatura tam uvedená), a to i přes nedostatek formy [...] Nařízení splňuje definiční znaky opatření obecné povahy, když pro neurčitý okruh subjektů konkretizuje prostorové vymezení, na něž se vztahuje povinnost uložená Ceníkem. Stanovení místní úpravy užití místních pozemních komunikací provedené způsobem zakládajícím pro účastníky silničního provozu odlišné povinnosti, než které by měli podle obecné úpravy užití pozemních komunikací, má tedy povahu opatření obecné povahy v materiálním smyslu. Posouzení, zda konkrétní místo je či není místní komunikací dle ZPK, zda se nachází v katastru obce či zda je v daném místě splněna podmínka potřeby z hlediska účelu právní úpravy (organizování dopravy) je primárně předmětem správního, nikoli ústavního práva.“ Pro bližší odůvodnění lze odkázat na dané usnesení Ústavního soudu. Pražská úprava, která stála v základu citovaného usnesení Ústavního soudu, spočívala ve vydání dvou samostatných nařízení rady města. V jednom nařízení byly určeny jednotlivé oblasti obce, v nichž byla zavedena regulace předvídaná

v § 23 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pozemních komunikacích (to Ústavní soud v citované části označil jako „Nařízení“), ve druhém pražském nařízení (Ústavním soudem označeném jako „Ceník“) byly stanoveny ceny parkovacích karet. Úprava, kterou zvolil Jablonec nad Nisou, spočívala ve vydání jediného nařízení rady města (konkrétně šlo o nařízení č. 1/2013), v němž byly stanoveny jak oblasti, jichž se týká regulace v § 23 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pozemních komunikacích, tak zde byly stanoveny ceny za stání v těchto oblastech. V zájmu zachování jednotného judikатурního přístupu k jedné otázce mezi Ústavním soudem a Nejvyšším správním soudem zdejší soud nahlíží na ty části předmětného nařízení města Jablonec nad Nisou, v nichž jsou stanoveny zpoplatněné oblasti, z materiálního hlediska jako na opatření obecné povahy, byť vydaného ve formě právního předpisu. Ty části daného nařízení vymezující cenu pak představují z materiálního i formálního hlediska právní předpis. Tam, kde jde v případě Nařízení statutárního města Jablonec nad Nisou č. 1/2013 z materiálního hlediska o opatření obecné povahy, je možno vyvrátit námitku nicotnosti, kterou stěžovatelka spojovala s tím, že bylo vydáno nepříslušným orgánem. Být jde v dané části materiálně o opatření obecné povahy, jeho vnější forma je určena přímo zákonem o pozemních komunikacích, vydáváno je tak jako nařízení rady obce [§ 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích ve spojení s § 11 odst. 1 a § 102 odst. 2 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obecní zřízení“)]. Nařízení statutárního města Jablonec nad Nisou č. 1/2013 bylo vydáno radou města, námitka nicotnosti je tudíž nepodložená. Již jen na okraj pak lze s odvoláním na čl. 95 odst. 1 Ústavy poznamenat, že i tam, kde nařízení č. 1/2013 stanovuje cenu za parkování (tj. tam, kde představuje právní předpis jak z formálního, tak materiálního hlediska), bylo vydáno k tomu kompetentním orgánem – radou města [viz § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích ve spojení s § 10 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, a § 11 odst. 1 a § 102 odst. 2 písm. d) obecního zřízení].“ Hovoří-li tedy jakýkoli zákon o nařízení obce, pak

se tímto rozumí podzákonný právní předpis vydávaný radou obce (srov. ustanovení § 11 odst. 1 ve spojení s § 102 odst. 2 písm. d) obecního zřízení). V souladu s poslední větou ustanovení § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích stanovilo město Brno, konkrétně rada města Brna ve svém nařízení č. 4/2011 způsob placení ceny a způsob prokazování jejího zaplacení.

39. Žalobce přitom doposud nikterak nezpochybnil, že vozidlo stálo v obou posuzovaných případech v uvedené oblasti (na ulici Benešova 1) bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku, ani nedoložil žádný relevantní důkaz, ze kterého by bylo možno dovodit, že ve vozidle byl skutečně umístěn platný parkovací lístek a nikoliv parkovací lístek,

který v době kontroly vozidla žalobce MP již platný nebyl a neopravňoval tak vozidlo žalobce stát na daném místě bez řádně uhrazeného parkovného. Z výše popsaného je patrné porušení právní povinnosti řidiče. I Nejvyšší správní soud shledal, že pod správní delikt ve smyslu

§ 125f silničního zákona lze podřadit i parkování bez viditelně umístěného parkovacího lístku v úseku označeném dopravní značkou IP 13c - parkoviště s parkovacím automatem (viz např. rozsudky ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018-52, ze dne 28. 6. 2018, č. j. 2 As 295/2017-47, ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017-2, ze dne 4. 5. 2018, č. j. 8 As 196/2017-63, a ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 As 18/2017-43). V prvně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že dopravní značka IP 13c „(...) má dle přílohy č.

5 vyhlášky ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, název „parkoviště s parkovacím automatem“ a „označuje placené parkoviště. Řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu (hodinách).“ Není tedy pravda, že „nenormuje nic“. Sama o sobě již stanovuje povinnost zaplatit parkovné dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu. (...). Vozidlo stěžovatele stálo na placeném parkovišti v úterý v 14:23 bez platné parkovací karty či lístku a stěžovatel ani opak netvrdí. Z uvedeného je zřejmé, jaká konkrétní povinnost byla porušena. (...) Dopravní značky jsou navíc správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 52 A 79/2010-38 a rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 8 As 68/2009-83).“

40. S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit ani argumentaci žalobce, že vytýkaná jednání nelze považovat za protiprávní. Pokud je řidič povinen se řídit dopravním značením, jak stanovuje zákon, a místo spáchání správního deliktu bylo prokazatelně osazeno uvedenou značkou (viz spisová dokumentace), byl řidič vozidla povinen se touto značkou řídit, zakoupit v parkovacím automatu lístek a umístit jej za předním sklem vozidla na viditelném místě. Z fotografie založené ve spise je zřejmé, že ve vozidle za předním sklem sice byly v obou případech umístěny parkovací lístky, nicméně v obou případech se jednalo o parkovací lístky, které již nebyly platné. V takovém případě se tedy jedná o zcela totožnou situaci, jakoby za předním sklem nebyl umístěn parkovací lístek žádný, neboť v obou případech nesvědčí takovému vozidlu právo na daném místě v rozporu s umístěnou dopravní značkou bez řádného uhrazení parkovného stát. Pokud uplyne platnost zakoupenému parkovacímu lístku, je nutné pro možnost dalšího setrvání zaparkovaného vozidla v oblasti platnosti dopravní značky IP 13c zakoupit nový, platný, parkovací lístek, či případě s vozidlem z daného místa odjet. Parkovací lístek, kterému již nesvědčí platnost, ztrácí pro posuzování oprávněnosti parkování v oblasti působnosti dané značky relevanci a je nutné k němu nepřihlížet.
41. Žalobci je tedy správně kladeno za vinu, že nezajistil coby provozovatel vozidla, aby řidič předmětného vozidla respektoval ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, tj. řídil se shora označenou značkou při stání na parkovišti s parkovacím automatem. Správní orgán založil do spisu fotografie předmětné značky i mapu s místy jejího osazení a místem, kde bylo zaparkováno vozidlo žalobce. Jak je patrné z fotodokumentace založené ve spise, žalobcovo vozidlo bylo zaparkováno v úseku platnosti této dopravní značky, aniž by žalobce osvědčil umístěním platného parkovacího lístku na viditelném místě za předním sklem, že uhradil poplatek za parkování. Dopravní značení přitom nevykazuje žádných vad, na jedné z dopravních značek je vyznačen časový úsek, v jehož rozmezí je uvedené parkoviště zpoplatněno. Jak je patrné z fotodokumentace založené ve spise, přímo na značce je tabulka s časovým rozmezím pro uplatňování poplatku za parkování ve dnech pondělí – pátek: 07 - 22 hod a v sobotu: 07 – 13 hod. Ke kontrole zaparkování vozidla došlo ve středu 24. 5. 2017 v 13:45 hod a v pondělí 29. 5. 2017 v 14:40 hod, tj. v časovém rozmezí pro uplatňování poplatku za parkování. Jinými slovy – řidič vozidla byl v danou dobu povinen zaplatit poplatek za parkování, což bylo nutno osvědčit umístěním platného parkovacího lístku na viditelném místě vozidla za předním sklem. To se nestalo, ačkoliv

se řidič vozidla mohl řídit údaji na parkovacím automatu, což zjevně neučinil. Je tedy zřejmé, že žalobce tížila povinnost umístit platný parkovací lístek za přední sklo vozidla. Řidič vozidla si měl být vědom, do jakého časového okamžiku je jím zakoupený parkovací lístek platný, a v případě úmyslu na daném místě parkovat i po uplynutí předplacené doby oprávněnosti parkování zakoupit parkovací lístek zcela nový. Pokud tak neučinil, jde to na jeho vrub. Bylo povinností řidiče respektovat dopravní značení, uhradit stanovené parkovné v dostatečné výši s ohledem na plánovanou dobu stání a doklad o jeho úhradě – tedy platný parkovací lístek – umístit na viditelné místo za předním sklem vozidla. Pokud řidič vozidla neumístí platný parkovací lístek na viditelné místo, musí nést veškeré následky s tím spojené. Jestliže by žalobce namítal neexistenci informací na parkovacím automatu, správní orgán by jistě v tomto ohledu učinil potřebné dokazování. Žalobce však zůstal v tomto směru pasivní, s ohledem na dostatečně zjištěný skutkový stav nebylo nutné, aby správní orgán o své vůli dále doplňoval dokazování.

42. Lze tedy uzavřít, že jestliže řidič vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, stál v obou posuzovaných případech s vozidlem na ulici Benešova 1 v Brně, aniž umístit na viditelném místě za předním sklem platný parkovací lístek z parkovacího automatu, porušil tím povinnost danou mu ze zákona, a sice řídit se dopravními značkami, v tomto konkrétním případě dopravní značkou IP 13c (Parkoviště s parkovacím automatem), s dodatkovou tabulkou E13 („Řidič je povinen uhradit cenu za parkování“, „PO-PÁ 07-22 h, SO 07-13 h“). Je tedy jednoznačné, že žalobce nezajistil, aby se řidič vozidla řídil dopravní značkou informující o povinnosti zaplatit poplatek za parkování, neboť zaplacení tohoto poplatku nebylo prokázáno platným parkovacím lístkem umístěným na viditelném místě vozidla za předním sklem.

V. Závěr a náklady řízení

43. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
44. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
45. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
46. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.